

שיחות הר"ן – אות מד ואות רג

1) שיחות הר"ן – אות מד

בענין השם של אדם. השם הוא דבר גדול מאד ודיבר הרבה מזה. גם דיבר עמנו מענין הפסוקים שנוהגין לומר קודם יהיו לרצון המתחילין ומסיימין באותיות של שמו. ואמר שיודע לבאר כל השמות של אותם שעמדו סביבו היכן הם רומזים. וביותר מרבי שמעון דיבר הרבה. שמעון הוא צירוף עוי"ן מ"ש ולא רצה לבאר ביאור הדבר, ואמר שצירוף הנ"ל זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון. זה רבי שמעון היה אחד מתלמידיו החשובים. ואמר שאל תטעה אם אמר לך היכן אתה מרומז, שגם אדם אחר ששמו כשמוך אחיזתו גם כן שם. אל תאמר כן. ומכלל דבריו הבנו שכל אחד כפי ענינו ומדרגתו ובחינתו כן יש לו איזה צירוף ורמז. והוא יודע כל זה היטב לאמיתו. אמר שצירופי אותיות גדול מאד. ואמר שהתורה שלו גדולה. אך במקום שהוא צריך להשתמש עם צירופי אותיות הוא גדול ביותר:

2) שיחות הר"ן – אות רג

אמר: התורה שלי גבוה מאד, ובכל מקום שאני משתמש עם צירופי אותיות (דהינו הראשי תבות וסופי תבות וצירופים נוראים שמגלה בספריו הקדושים) הוא גדולה ביותר. ואמר: הייתי רוצה לילך להלן מן צירופי אותיות אבל אף על פי כן עדין אני מעכב בבחינה זו. וגם יש לו נחת מזה, כי לפעמים יש דברים שהם סתומים ונעלמים מאד שאי אפשר למצאם כי אם על ידי בחינת צירופי אותיות דהינו בראשי תבות או סופי תבות וכיוצא:

3) לקט אמרים – חלק א, עמ' כד-כה (ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א)

בכתבי הארז"ל מובא (עיי'ן שער הגלגולים הק' כ"ג) אודות חומר הענין שהאדם שוכח את שמו בעולם הבא. והדבר תמוה, תחילה מה היא המעלה בדיעת השם דוקא, ומה החומרא בשכחתו עד שתקנו סגולה לומר תמיד בסיום תפילת שמונה-עשרה פסוק מסויים לכל אחד, לזכור שם האדם, כמובא בשל"ה הק' ובעוד ספרי קדמונים.

י"ל כי שם האדם מקורו ממקום גבוה ונעלה ביותר – מתחת כסא הכבוד ממש, וכן מובא (שער הגלגולים שם) שקביעת השם ע"י ההורים היא מעין נבואה קטנה. ובשיחות הר"ן (סי' מ"ד) כתב: "השם הוא דבר גדול מאד, ודיבר הרבה מזה... ואמר שיודע לבאר כל השמות של אותם שעומדים סביב היכן הם רומזים". ועוד שם (בסי' צ"ה): "דע שהשם שנותנים לו לאדם היא הפעולה שיש לו לעשות בעולם". ובליקוטי מוהר"ן (סי' נ"ו אות ג') על הפסוק (בראשית ב' י"ט) "נפש חיה הוא שמו – שבהשם נגבל הנפש והחיות". כלומר שהשם של אדם אינו לסימן בעלמא, אלא הוא מורה על פנימיות האדם, והוא השם של עצם נשמתו, ובשם האדם טמונים כל סגולות וכוחות הנפש בהם יוכל לפעול בזה העולם למען שמו יתברך, וכן מה שיכול להשיג בתורה ובהשגות אלקות לפי אופן הגוונין והיופי המיוחדים לנשמה זו.

ולעומת זאת מובא בכתבי האר"י שכמו שיש לאדם שם דקדושה, והוא אותו שם שקראו לו הוריו, כמו כן יש לאדם עוד שם מסטרא אחרא שהוא השם של הקליפה והזוהמא המדובק ומעורב בו, המטהו למידות רעות ולכפירות ולעשות הרע בעיני ה' רח"ל, והרע הזה הוא מכוון ממש היפך הטוב בבחי' זה לעומת זה (עיין בשעה"ג שם). ולכן אם האדם עוסק בתורה ובעבודת השי"ת ובמדות טובות אזי הוא בונה את שמו דקדושה ומפריד את הרע מאתו, ועי"ז הוא זוכר את שמו בעת הסתלקותו כי הרי הוא נשאר בשמו. ואם ח"ו לא נהג כזאת, הרי הוא שוכח את שמו כי אינו נקרא כבר בשמו הראשון אלא בשם שיש לו מצד הסט"א, ולכן נעקר ממחשבתו שמו הקודם מצד הקדושה (עיין בפרי הארץ ויגש).

ובספר ערבי נחל (פר' פנחס) כתב וז"ל: כי ידוע כי נפש חיה הוא שמו וכו', וכשאדם הולך בדרך התורה מתגדל חיותו ע"י שאותיות שמו מקבלים מילוי ומילוי דמילוי וכו' והקליפה מתרוקנת, וכשח"ו עושה היפך התורה מתרוקנים אותיות שמו מהמילוי וכו', וכשמרשיע עוד, גורם לאבד גם אותיות העצמיים של שמו וכו', וזהו ענין ושם רשעים ירקב (משלי י' ז') ואמרו חז"ל (יומא ל"ח ע"ב) לא מסקינן בשמייהו, כי נאבד שמם ואין להם שם כלל וכו'.

ועיין בסה"ק מאור עינים להרה"ק רבי נחום מטשערנוביל זי"ע (ויקהל ד"ה ראו) על דברי הגמ' (ברכות ז' ע"ב) לכו חזו מפעלות אלקים אשר שם שמות בארץ (תהילים ס"ו) אל תקרי שמות אלא שמות, ומפרש שם שלא תהיה כרשעים שאינם עושים רצון קונם וחוטאים ועי"ז עושין שממה ומחריבין את האותיות שבש"מם, וזה אל תקרי שמות – לשון שממה, אלא שמות, כמו הצדיקים שע"י מעשיהם הטובים מחיים ומאירים את האותיות הקדושים שבש"מם, לכן זוכרים את שמם לאחר הסתלקותם עיי"ש.

אי לזאת בעת שנסתלק האדם מזה העולם, אזי כל זמן שלא שכח עדיין את שמו – אות וסימן הוא כי הגם שנותרק קצת מאביו שבשמים, אבל בשרשו עדיין הוא מקושר היטב למקורו הראשון, וקשר זה קשה מאד לנתק, אבל אם חלילה שכח את שמו, סימן הוא כי ח"ו ניתק את הפתיל האחרון המקשרהו אל שרשו. וזהו כוונת חומר הענין של שכחת שמו.